

La setmana havia estat un desastre, emocionalment la situació no millorava, els genolls retronaven quan m'aixecava i la humitat estava d'ocupa al meu cabell. Res d'això tenia importància, s'apropava la primavera, era la setmana perfecta per reunir totes les misèries i posar-les en remull. Després de trucades desenfrenades i desesperades, totes havíem pogut desfer els compromisos no desitjats. Aquell hivern havia sigut especialment fred, quan vaig obrir les finestres em va semblar que la casa amb donava efusivament les gràcies per convidar a entrar el sol i l'aire tebi de la primavera. Vaig sentir arribar el cotxe i sabia perfectament qui era sobretot perquè arribava mig hora abans. Maniàtica de la puntualitat, no suportaba que ningú arribés abans que ella, no escatimava abraçades i petons sorollosos.

_ Ona, t'he dit que ets la meva llum en mig de la tempesta?

_ En un altre context sí, any rera any. Per et tinc, el llevantal s'ha transformat en mestral?

_ Hòstia, no comencis a parlar en termes mariners que no m'aclareixo, si amb això vols dir que hi ha una tempesta de collons doncs sí, que vols, la meua vida és així.

El sol inundava el saló quan vam entrar, Rita va sospirar.

_ No saps com m'agrada aquesta casa, no entenc com no hi vius.

_ Ja ho saps Rita, tinc que llogar-la per poder mantenir-la i sí que sé com t'agrada.

És una casa de tres plantes, els espais són amplis i lluminosos, els mobles rescatats del abandó dels antics propietaris, llueixen la seva esplendor de l'època victoriana.

Eugènia i Clara van arribar juntes.

Totes estàvem tranquil·les si conduïa Eugènia, li encantaven els cotxes, la seva saviesa sobre el tema era escandalós.

No érem diferents a la resta dels mortals, totes parlàvem alhora.

_ Nena, esta casa

_ No comenceu ...

_ Estimades perquè no sortim al jardí i veiem com estan les margalides?

_ Tot el jardí era un esclat de petits brots. Vigilats per les Yuques, els geranis creixien al seu

voltant, el prunus i la morera més mandrosos esperaven el seu torn i el xiprer impassible miraba des de les altures. Assegudes al sol al costat de les margalides vam obrir una botella de cava. Era un misteri saber com de bé o malament estaven les margalides, però amb l'excusa de saber-ho ens trobàvem cada any per opinar de manera desbaratada sobre la planta.

_ Noies, es veu clarament les hores d'estudi que hem dedicat sobre el tema i que ens porta sens dubte a la conclusió que NO TENIM NI IDEA.

_ Perquè no esperem a Belmondo per desxifrar el misteri -va dir la Clara-.

BEL de Abelardo i MONDO de món. El jardiner tenia una semblança extraordinària amb l'actor.

Rita que se les empesque totes li va posar el nom. Realment tenia sentit, Belmondo havia estat sinó per tot el món, per una gran quantitat de països treballant de jardiner allí on ho necessitessin, amb el temps la suma de coneixements i sensibilitat, vam fer de Belmondo un dels jardiners més apreciat. No al vam sentir apropar-se fins que el teniem d'avant, ens va mirar amb posat fatxenda i ens va saludar amb la mateixa pregunta de sempre.

_ Com estan les meves margalides?

Ens vam aixecar tot d'una i al vam abraçar amb un sincer sentiment d'afecte. Després d'una estona la seva mirada va anar d'una a l'altre fins que va aterrar a les margalides .

_ Tinc feina a fer, vaig a canviar-me.

Quan Belmondo va entrar al saló, totes sabíem que res havia canviat. La jaqueta havia estat reemplaçada per un jersei tant ajustat que totes juraríem que era la seva pell si no fós perquè era d'un color blau pitufo i unes malles no menys ajustades de color negre. Els seus moviments eren àgils i semblava que flotés en contes de caminar, a la ma duia un maletí que va obrir amb tota sol.lemnitat. Tintures, laca d'ungles, pintes de diferents formes, i un poti-poti de cremes hidratants omplien el lloc sagrat.. Les seves mans segures i amanerades van començar a treballar.

_ Deu meu, estàs més marieta que mai -va dir l'Eugènia-.

Totes vam dir que si amb el cap .

_ Of course estimades.

_ Parleu i posseu-me al dia mentre us poso la meva última crema de verbena, una planta humil que creix al marge dels camins, curativa i relaxant, acarona amb zel el mirall de l'ànima. Mentres s'assecaba l'esmalt d'ungles una a una ens vam obrir al sol.

_ Estic contenta -va dir Rita- perquè he pres la decisió encertada que, perdoneu, és la més difícil de pendre. El meu fill necessita una família estable i ja sabeu el que soc capaç de sacrificar per ell. La guineu es va colar al galliner. Belmondo ens va fer callar.

_ Carinyo, t'has equivocat en la recerca, no tenies que cercar un pare pel teu fill sinó un marit per a tu. Clara psicòloga tardana, esmicolava els seus sentiments amb paciència.

_ Ja sabeu com és la meva feina, escolto i intento posarme al lloc del demés, no sempre és fàcil, hi ha moments que el pes de tantes confessions m'aclaparen, estic cansada d'aquesta realitat.

_ Saps -va dir Belmondo- plantejat deixar d'anar al Teatre del món per una temporada. Relaxa't.

_ He conegut una persona -aquesta era l'Eugènia- la relació em té confusa. És una amic, no comenceu a desvariejar i és..... esmolador de ganivets.

La guineu va tornar a atacar.

D'acord, el vaig atropellar, això no és exacte, va sortir d'un cantó amb una bicicleta plena de trastos i de poc no l'esmolo contra la paret. Ah!! i damunt em va ratllar el cotxe.

_ Això si que és greu, no té cap possibilitat -totes vam riure-

_ El vostre grau de idiotesa augmenta.

No estic segura d'anar més enllà ,encara que m'agrada la seva companyia. El meu ordre comença a ser un desori.

_ Doncs no tens més remei que agafar impuls i deixar anar aquesta successió metòdica que compon la teva vida. Cerca l'harmonia en les coses, entre les qualitats i actituds de les persones i així trobaràs l'equilibri. I tu Ona que has de dir, em va preguntar Belmondo.

_ M'estic tornant covarda, i això em provoca una por irracional.

_ Tothom té por d'alguna cosa -va dir Rita- mira'm a mi, vaig tot el dia acollonida.

El coi de crema ens limitava tot tipus d'expressió, però els ulls ballaven divertits.

_ Sóc optimiste i pragmàtica, ja em coneixeu, però últimament penso més del compte en el passat, vaig deixar assignatures pendants, de les quals no queda res perquè el temps ha esborrat el record i aixó em fa vulnerable al pas dels anys. La meva seguretat trontolla.

_ Ona, la vida és un estat de constant dinamisme i ens caracteritza pel poder d'adaptació a les adversitats. Travessa decidida aquesta porció de temps que és el passat i dedicat al present, hi ha molt per fer.

Belmondo era així, observava amb la ment i ens feia participar de tot el que posseíem.

Res s'havia mogut però tot havia canviat. Havia podat les pors, esporgat els branquillons dels dubtes, va adobar les nostres creences per fer-les fortes, i va acaronar l'ànima perquè d'ella brotessin les flors més belles.

No ens agradava exagerar el nostre comiat, sempre ho fèiem com si a l'endemà fóssim a veure'ns de nou.

_ Valguem Deu, som un grup complex però ben ajustat, per això us he portat un regal.

_ Per a tu Eugènia, margalides blaves, tranquil.litzen la ment i disipen els temors.

_ Grogues per a tu Rita, clarifiquen les ments confuses.

_ El teu color preferit Clara, el taronja, augmenta la immunitat i la potència.

_ Ona estimada, el teu color és l'anyil, aclareix el camí a la consciència del jo espiritual.

Vam acordar donar llicència al destí per assolir nous reptes, també vam demanar un crèdit a la vida fins que ens tornéssim a trobar.